

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 235. Quodnam propiè & specialiter hìc dicatur deliberatum homicidium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

quia dubitat, num suum consilium influxerit in homicidium. Porro regulam illam, quod in dubio pars tutior sit eligenda (uti in presenti casu facit, qui se pro irregulari habet, & hinc abstinere & c. susceptione & ministerio ordinum ad evitandam irreverentiam, cui se exponit non habens se pro irregulari) habere specialiter locum in dubio commissi homicidii, & non universaliter in dubiis juris aut etiam facti aut respectu aliarum irregularitatum, docent Sanch. l. c. n. 4. 8. Suar. cit. f. 6. n. 8. Avil. l. c. d. 2. du. 5. concl. 2. quos citat & sequitur Pirh. n. 60. quia in dubio delicto alius reus est absolvendus, etiam si nihil egerit, cum favorabiliores sint rei quam Actores. Reg. 125. ff. de Reg. juris. & leg. 11. cod. in 6. Notandum insuper, dicitur de homicidio non habere locum in dubio de mutilatione. Sanch. l. c. n. 49. quia, quamvis quod ad irregularitatem aequiparentur homicidium & mutilatio, solum tamen in dubio facti homicidii jure statuta & expressa est hæc irregularitas, adeoque non extendenda ad dubium facti de mutilatione, quæ non est proprie homicidium. Notandum item, quod, quamvis in dubio facti homicidii censeatur quis debeat irregularis quod ad inhabilitatem suscipiendi ordines & ministrandi in illis, non tamen quod ad alias pœnas censendus est irregularis, v. g. ut privetur beneficiis habitis, vel aliâ penâ ordinariâ homicidii puniatur, cum pœna ordinariâ imposita certo delicto non debeat imponi propter delictum dubium, sed ad summum extraordinariâ pro qualitate dubii, ita Pirh. cit. n. 60. cum Sayro l. c. c. 13. n. 25. Sanch. l. c. c. 10. n. 45.

Quæst. 233. Num liceat interficere iniquum accusatorem, falsos testes, à quibus imminet falsa accusatio & iustificatio, & iudicem, à quo pronuntiantur injusta sententia?

Resp. negativè juxta damnatam ab Alex. VII. hæc propositionem: licet interficere falsum accusatorem, falsos testes & falsum iudicem, à quo iniqua certè imminet sententia, si aliâ viâ non potest innocens damnum evitare, cujus propositionis iusta damnatio vel ex hoc factis à posteriore probatur, quod, si hoc liceret, innumera sequerentur absurda, & mala, dum amore proprio exæcati se reputarent, & dicerent innocentes, etsi tales non essent, & occidere niterentur præfatas personas, quin & ipsi iudices, accusatores & testes, ut secutos se redderent, reum vel judicialiter vel privatim occiderent, etiam non exigente justitia, aut occidi facerent, ita Reiffenst. h. t. n. 140.

Quæst. 234. Num occidens aggressorem, quem prius iniquè ad aggrediendum incitavit, fiat irregularis?

Resp. Eum, qui contumeliosis verbis, alapa, adulterio uxoris, similive injuriâ alium injustè affecit, indeque eum ita irritavit, ut injuriantem occidere nitatur, illum, inquam, aggredientem se injurians, servato moderamine inculpatae tutelæ occidere posse absque eo, quod incurrat irregularitatem, tenent Sylv. v. homicidium. 8. q. 8. Sotus L. 1. de iust. q. 1. arg. quos sequuntur Reiffenst. h. t. n. 151. ex ea ratione, quod licet injurians culpabilis sit, dederitque causam ad talem aggressionem sui, per hoc tamen nullum triburum jus injuriato, ad vindicandum se lethaliter autoritate propriâ, & mortem intentandi injurianti, ideoque, si nihilominus eam intentet, injustus invalor est, & consequenter ab injuriante servato moderamine inculpatae tu-

telæ occidi potest, quod tamen moderamen non servabit is, dum fugiendo vitam servare potest, cum ei tam ignominiosum non sit, fugere & declinare iram illius, quem injustè prius irritavit. Fore tamen etiam in tali casu occidentem irregularem, si ex præcedente injuria sua inferenda hujusmodi homicidii periculum prævidisset; notant Gutt. q. 4. can. L. 2. c. 6. n. 43. Mol. de iust. tr. 3. d. 72. n. 2. ex ea ratione, quod licet tale homicidium injustum non sit directè ratione defensionis, sit tamen injustum indirectè & in causa, ac propterea subiectum irregularitati.

Quæst. 235. Quodnam proprie & specialiter hic dicatur deliberatum homicidium.

Resp. Non quodvis homicidium voluntarium, etiam directè intentum, dicitur deliberatum proprie, prout hic terminus is accipitur, sed illud, quod præviâ animi deliberatione, concepto proposito alteri inferendi necem, ex intervallo commissum est, qualis deliberatio & animi propositum, num ex intervallo præcesserit illationem necis, arbitrio Judicis facti qualitatem, & circumstantiis accuratè ponderantis relinquendum, dicit Wicstn. h. t. n. 86. cum Menoch. de arb. cas. 361. n. 1. Farin. pr. crim. q. 125. n. 9. quique tale, seu pro præmeditato habendum esse ajunt, quod nullâ præcedente irâ vel rixâ aut iustus aliquis dolus similive passio præcessit, quod ab inimico capitali ex insidiis vel proditoriè seu amicitiz simulatione post necis inferendæ iustitiam, comminationemve, prævio de ea inferenda tractatu & consultatione, congregando Socios, aliâque ad aggressionem necessaria comparando, præter morem armis se accingendo, cædis locum frequentando, ad fugam tutumque receptum omnia præparando & c. patratum est, ita Wicstn. l. c. quæ omnia indicant requiri ad tale homicidium deliberationem ex intervallo præcedentem, ita ut, si quis casu obviam habens inimicum irâ commotus eum interficiat, non dicatur homicidium deliberatum, nisi appareat aliunde illum jam antè deliberasse occidere. Clar. §. homicidium. n. 8. suntque hæc & similia conjecturæ, ex quibus necessariò formanda probatio commissi homicidii deliberati, dum ea, quæ in animo consistunt, soli Deo nota, aliter probari nequeunt. Clar. l. c. ubi etiam, quod aliud sit præsumere animum occidendi (quæ præsumptio fieri potest ex loco corporis, in quo inflictum vulnus, ex genere armorum, ex multitudine vulnerum) aliud præsumere homicidium factum præmeditatò.

Quæst. 236. An & qualiter specialiter puniantur rei homicidii deliberati, & num excludantur ab asylo locorum sacrorum?

1. Resp. Primò in genere: Sicut delictum homicidii præmeditati multò gravius est delicto homicidii simplicis, v. g. commissi in rixa subito orta, aut vehementiore passione animi, ita gravior animæaversio in homicidas deliberatos utroque jure constitutarum pœnarum certior executio, difficiliorque remissio, & quidem difficillima relaxatio irregularitatis ei statuta, ut constat ex praxi Curiarum utriusque fori, teste Wicstn. h. t. n. 82. Reiffenst. n. 60. loquens in genere de homicidiis qualificatis, inter quæ est homicidium præmeditatum.

2. Resp. Secundò; homicidas deliberatos sacrorum locorum asylo non defendi, sed inde extractis prome-